

Embeder, hviskede samtidig bleve ledige, maatte ansættes til det sædvanlige Maximumsbeløb for Kautioner, 20,000 Kr., stete der vel ved Kongelig Resolution af 1ste April 1880 en Forandring med Hensyn til Ansættelsen af Kautionerne, saaledes at disse nu beregnes til et noget mindre Beløb i Forhold til Kassebeholdningerne; men dels er den Lettelse, som derved opnaaedes, ikke stor, dels er den kun aldeles midlertidig, da Kautionerne efter ikke lang Tids Forløb ville være (ja til dels alt ere) vogede til samme Størrelse som inden Forandringen. Disse uforholdsmæssig store Kautioner bevirke i Almindelighed en ligefrem Indtægtsforringelse for de Vedkommende, thi det er nu kun undtagelsesvis, at en Postmester kan staae sin Kaution uden at betale derfor, og medens Ansvaret er tiltaget i en overordentlig Grad og Klar for Klar tiltager, er Postmestrenes Stilling med Hensyn til at bære Ansvaret stadig bleven uheldigere. Efter den bestaaende Ordning ere de ved Posthusene udenfor Kjøbenhavn tjenestegjørende Kontorbetjente antagne af Postmestrene selv og staa saaledes i privat Tjenesteforhold til disse, hvoraf følger, at en Postmester maa være ansvarlig for disse Betjentes Udførelse af Tjenesten, uden Hensyn til, om han kan siges at have vist nogen Forsømmelse i Henseende til Tilsynet med dem, og det vilde derfor være nødvendigt, for at Postmesteren fuldstændig skulde kunne sikke sig mod det ham paahvilende Pengeansvar, at han maatte føre en meget indgaaende Kontrol med den daglige Tjeneste i Kontoret, nemlig med alle Expeditioner ved Indleveringen og Expeditionen af Pengeforsendelser. En blot nogenlunde betryggende Kontrol er det imidlertid en Umulighed for Postmestrene navnlig ved de større Posthuse at udøve, idet den vilde forudsætte deres personlige Tilstedeværelse og Deltagelse i Expeditionerne i hele Kontortiden, efter som Penge kunne indleveres, saa længe Kontoret er aabent, og de Former, hvorunder Indleveringen og Befordringen foregaaer, ikke tilstede, at han paa anden Maade kan være sikret mod Besvigelser; men affet fra, at en saadan Virksomhed fra Postmestrenes Side i og for sig er uoverkommelig, vilde den derhos ogsaa være umulig paa Grund af de mange andre Forretninger, som paahvile disse Embedsmænd og som stadig ere i Tiltagende, i hvilken Henseende særlig kan fremhæves det i de senere Aar saa særdeles betydeligt udviklede Landpostvæsen. Landpostbudgangenes Antal, som i 1870 ikkun udgjorde 136, var ved Udgangen af Finantsaaret 1887—88 voget til 2,213 og, en stor Del af Landet har som bekjendt nu

Umdeling direkte til Adressaterne. Denne stærke Udvikling af Landposterne har ikke blot bevirket en Forøgelse af de daglige Expeditioners Antal ved Kontorerne, men tillige medført en omfattende Virksomhed for Postmestrene dels i Henseende til Gjennemførelsen i det Enkelte af Landpostbudgangenes Indretning og videre Udvikling i deres Distrikter, dels i Henseende til Tilsynet med det paa mange Steder ikke ubetydelige underordnede Personale, som derved er bleven dem underlagt, og især ved de stadige og vidtløftige mundtlige og skriftlige Forhandlinger med de enkelte Beboere paa Landet, som dette Forhold naturlig fører med sig. Det er for en stor Del hele denne Virksomhed, som herved er opstaaet, der nu gjør det umuligt for Postmestrene at kontrollere Detaillen af de stadigt tiltagende Forretninger ved Kontorerne paa en saadan Maade, at de kunne være sikrede mod Ansvar.

Der vilde vistnok kunne bødes Noget paa disse uheldige Forhold, naar man vilde skride til den Foranstaltning at indskrænke Indleveringstiden for Pengeforsendelser ved Provindspostkontorerne til et vist mindre Antal Timer af Dagen; men, da det kan forudses, at en saadan Forandring vilde vække ikke ringe Misforstaaelse hos det korresponderende Publikum, hvad der ikke vilde være uberettiget, efter som der derved vilde gøres et væsentligt Tilbagekridt fra den bestaaende Tilstand, er der fundet overveiende Betænkelse ved paa denne Maade at raade Bod paa den omtalte Ulempe. Dette vil derfor ikke kunne opnaaes ad anden Vej end ved at fornye Posthusene med Kontorbetjente, som ansættes af Postvæsenet, og som saaledes selv kunne overtage Ansvaret for deres Tjenestes Udførelse. Særdeles meget kunde tale for ganske at forlade den nuværende Ordning og at lade samtlige ved Posthusene Tjenestegjørende ansættes af Postvæsenet, da dette derved vilde erholde en meget ønskelig Indflydelse paa Valget af disse Betjente, der danne den Stamme, hvorfra Postvæsenets øvrige Personale regelmæssig udgaaer. Der vilde imidlertid herved gøres en for brat og ikke tilstrækkelig forberedt Overgang fra det Bestaaende til en hel ny Ordning, og man har derfor anset det for rigtigst kun at gennemføre Forandringen i et saa stort Omfang, at den derved tilføjede Begrænsning i Postmestrenes uforholdsmæssige Ansvar kan opnaaes. Dette vil ske, naar der gives offentlig Ansættelse til samtlige de ved Postkontorerne udenfor Kjøbenhavn i 2den og 3die Lønningsklasse tjenstgjørende Kontorbetjente, der ifølge de gjældende Bestemmelser ere autoriserede til at meddele Skittering for